

"לעורר ליבי"

מאמר שבועי לבני ישיבות ואברכים

פרשת וישלח תשפ"ו

גליון מס' 12

מחמאות אמיתיות, מחמאות מזויפות
קושי בלתת מחמאות, קושי בלקבל מחמאות

תקשיב טוב, הבחור קיפל את הפתק, והכניס מתחת הכרית של שלוימי.

בלילה שלוימי נכנס לחדר, הריס את הכרית וקרא את הפתק... הוא קרא שוב את הפתק... שכווייח! אמר למנחם, תודה רבה הפטיר, ועלה לישון...

סיון תשפ"ו

היה זה בימי מבצע עם כלביא, מנחם נסע לכותל להתפלל, לא לפני שעשה קריעה על שריד החורבן, ביציאה מהכותל הוא פוגש את שלוימי.

שלוימי שלא היה אחד שמכביר במילים, ראה את מנחם, ניגש אליו ואמר לו, אתה פשוט לא יודע, ואתה פשוט לא מבין, אין לך מושג, ולא שמץ של מושג, מה המכתב שלך עשה לי, אתה פשוט לא יודע. ניכר היה על שלוימי שהוא בסערת רגשות. הפתק היה בכיס שלי חצי שנה אחר כך, אמר שלוימי, ואם לא שהיה מתכבס בכביסה הוא היה בכיסי כעת.

פשוט מדהים!

זה לא יאומן איזה בעלי כוח אנחנו, איזה נשק אדיר יש לנו, ואנחנו מתייחסים אליו, כמו טילים ישראלים שלא קיבלו אישור מאמריקה לצאת לפעולה... וזה ממש לא מצחיק!!!

יש לנו כוח אדיר בפה לאין ערוך... ואנחנו מתייחסים אליו כמו לנעל, כמו לשרוך... עם הפה שלנו אפשר להחיל חלות קידושין, עם הפה שלנו אפשר להחיל חלות נדר, להפוך משהו שהוא מותר, לאסור, עם הפה שלנו יש לנו כוח להציל בחור, מי מאיתנו לא רוצה להציל, כל אחד מבין שאם הוא היה בשמחת תורה תשפ"ד באיזור הטבח והוא היה מצליח להציל ילד או שנים, הרי הוא היה עושה כל שביכולתו, הוא היה עושה כל שלא ידו.

כל אחד מאיתנו כל יום כל שעה, נקרות בדרכו אין ספור הזדמנויות להציל אדם משאול תחתיות, משמד רוחני, מלהתגייס לצבא, מלקנות אייפון, מלרדת מהדרך, מלחזור בשאלה, מלהכנס לדיכאון, מלהכנס לשער מנשה, מלהכנס לרטורנו, מלא לקום לשחרית, כל זה על ידי מחמאה...

תבין, מחמאה זה הדלק שלנו, אוטו בלי דלק חייב גרר... אין משהו שזה לא נותן לו, אין! גם העניו הכי גדול זקוק למחמאות כמו אוויר לנשימה, וזה ממש לא קשור לסוגיית גאוה.

איך היטלר ימ"ש כבש את כל אירופה?

במהלך שירותו של היטלר בצבא גרמניה, הוא לא קיבל קידום להיות קצין ואף לא מפקד כיתה, הוא נשאר חייל זוט, למרות שבמלחמה קצינים נהרגים, והחיילים הזוטרים הופכים לקצינים, ויש צורך במינויים חדשים, היטלר נשאר סתם טוראי פשוט. ביומנו האישי, כתב קצינו של היטלר את סיבת אי הקידום שלו: "אין לו כושר מנהיגות..." היתכן? המנהיג הכי סוחף במאה הקודמת: עובדה זו מוכיחה כמה יד ההשגחה היתה שמה.

אם נרצה להצביע על משהו טבעי שגרם למלחמה על מה נצביע? אם נאמר שהטנקים העשויים ממתכת פלדה גרמו למלחמה, לא מסתבר, טנק לא יוצא מחניה סתם, מי גרם לטנקים לדהור קדימה? מלחמת העולם, כיצד קרתה? מי גרם לה? מי גרם לשריקת תחילת המלחמה? מי אשם בזה שמטוסי גרמניה השתוללו כך? התשובה היא, הלשון של מנהיגים שהתגרו זה בזה, הלשון של הוגי המלחמה, הלשון של הכתבים והסופרים האנטישמיים וכל נאומי הכיכרות. טנק אף פעם לא יוצא מהחניה סתם, קדם לזה לשון מתגרה בלשון, קדם לזה לשון שמשכנעת את העם היושב בגרמניה ובעולם כולו, לשתוק לפחד וכו' לשון זהו האיבר בעל השפעה חזקה ביותר. השאלה מה אנחנו עושים עם הלשון חוץ מלאכול צילנט בליל שישי?

אמת, כולנו גדלנו מגיל ארבע על הסיפור ש"מוות וחיים ביד הלשון!" אין בזה שום חידוש! השאלה, האם אנחנו מתנהגים עם הלשון כמו אחד שידוע מגיל ארבע שמוות וחיים בידה:

בחור ישיבה עם רשיון נשק

סיפור ששמעתי השבוע

סיון תשפ"ד

בחור ישיבה בשם שלוימי קם בבוקר ביום הראשון לשלושת ימי ההגבלה, רוצה כמו כולם להתקדש לכבוד היום הגדול הקרב ובא, הכין הוא שעון מעורר לנץ, קם והתפלל, והתחיל ללמוד ברצף מהשעה שבע וחצי עד שעה לאחר השקיעה, למחרת שוב חזר על עצמו אותו אירוע, נץ, משבע וחצי שטייגען רצוף עד שעה אחרי השקיעה. מנחם, חבר חדר של שלוימי ראה את כל אשר נעשה, והשתומם כשעה חדא, לקח עט ונייר ורשם: "מזרון דומה למדבר, שמיכה דומה להר סיני, וכריות דומה ללוחות הברית, ואנחנו רק רואים את הקולות".

המחמיאים המזוייפים!

אני לא מפרגן לעצמי, אני לא אוהב את עצמי, אני מלא ביקורת על עצמי כרימון, אז מה עושים? בכזה מקרה אל תחמיא, המחמאה כמו המחמאה בנקאית לא יכולה להיות מזוייפת, היא תפספס את המטרה שלה, יש את אלו שקיבלו על עצמם בערב יום כיפור לפרגן לארבעה אנשים כל יום, הם פוגשים אותך בבוקרו של יום הם חייבים אותך, הם רוצים לפרגן לך ולרשום על הקבלה שלהם "בוצע" על כאלו אנשים המליץ פעם מי שהמליץ "תן לי את העקיצות של פלוני ולא את המחמאות של אלמוני" שמחמאותיו הופכים אותי לאתרוג שלהם, כשהם יראו שאני עצוב הם ישמחו יותר, כי כעת המצווה יותר מהודרת, האתרוג הוא כבר לא סתם אתרוג, הוא עם פטים! ולאחר שהם קיימו את מצוות הפירגון, אני נהפך לאתרוגים אחרי סוכות...

אבל האמת שגם מי שלא מסוגל לפרגן פירגון אמיתי, יש לו הזדמנויות פירגון, כשמישהו מוסר חבורה, מוסר שיעור, גם אם אתה לא מפרגן לו מכל הלב, בכל אופן להכנס לשיעור שלו, ודאי מפרגן לו אפילו שאתה לא מפרגן לו באמת.

למה אנחנו כאלו קמצנים?

הוא ביקש ממני תרומה, אמרתי לו אין לי, הוא נורא כעס וביקש שוב ושוב, ולא היה לי מאיפה לשלם לו את מה שהוא רצה, היה זה קבצן שניגש אלי אחרי תפילת שחרית וביקש צדקה למשפחה במצוקה, כמה שניסיתי להסביר לו שאין לי כסף, הוא לא הבין שאין לי.

עם כל הרצון הטוב שלנו לתרום צדקה, הרי שלא שייך לבוא לבקש מאיתנו שנתרום כמו שנגיד תורם, כי מי שיש לו יכול לתרום, מי שלא, יכול רק לרצות לתרום.

אני לעולם לא יוכל לפרגן לשני אם לי אין פירגונים מבפנים, אם לא טוב לי עם עצמי, איך אני יביא לשני משהו שלא קיים בבית מרקחת שלי?

אם אין אני לי מי יחמיא לי

יש טיפ מפורסם ושמו מראה, שלוש פעמים בשבוע בשעה קבועה {קבוע דווקא, כי זה גורם לא לשכוח את זה} תעמוד מול מראה, ותפרגן לעצמך, למי שיש מחשב יכול להפעיל את מצלמת המחשב לכיוונו, ככה פשוט! תפרגן לעצמך יתכן שבהתחלה זה יראה מלאכותי, אחר כך זה יהיה אמיתי בהרבה. שאתה רעב אתה אוכל! כשהנפש רעבה, תדאג גם לה.

אנשים מזלזלים בכוח המחמאה ומה זה כבר יכול לגרום

הרמח"ל בדעת תבונות מסביר שיש חוק בטבע שנקרא "חוק הטוב להיטיב" כלומר אם אתה טוב, אתה תרצה להיטיב לאחרים, לכן נורא קשה לנו לפרגן, כי אנחנו מרגישים רע בעצמנו, אז איך נפרגן לאחרים?!

הגיע הזמן שנפרגן לעצמנו! כל עוד אתה לא מפרגן לעצמך, אתה לא יכול לפרגן לאחרים, אתה לא יכול לפרגן לאשתך, אתה לא יכול לפרגן לילדיך, ואם אתה מפרגן זה מחמאות מזוייפות, שהשתיקה עדיפה עליהם.

מה? אני אפרגן לעצמי? מה אני סכיזופרן? ישלחו אותי לאישפוז, ועוד, הרי כתוב יהללך זר ולא פיך? {משלי כ"ב ב'} התשובה היא שהגמרא בנדרים ס"ב א' שואלת על כך שבנביא מלכים כתוב ועבדך

ירא את השם מנעוריו, מתרצת הגמרא שבמקרה שלא מכירים אותך, לא נאמר יהללך זר, ובמקרה דידן, אנחנו מדברים על אדם שאין לו טיפת הכרות עם הטוב שבו, ועי' עוד סנהדרין מ"ב א'

איך עושים את זה? אתה לא באמת חושב שאני הולך לפרגן לעצמי בפני חבריי... נכון, באמת לא כדאי לפרגן לעצמך ליד החברים, אבל אולי באמת הגיע הזמן שנפסיק לחיות מפני החברה? אולי הגיע הזמן שנתחיל לכלכל את עצמנו בצורה פנימית?

מישהו שלח לי פעם נוסח וז"ל "אני אברך עשרים שנה הוצאתי לאור 12 ספרים בעומק העיון, ואני מרגיש הכי גרוע שבעולם. איך יכול להיות? הרי כל מי שפוגש את ספריו ופותח משתומם מרוב התפעלות, מה אם כן חסר לאיש?"

כל עוד לא תפרגן לעצמך מבפנים, לא יעזור כל המחמאות מבחוץ

בתוכך יושב מישהו שזקוק להכרה, בתוכך יושב מישהו שחייב דחוף דחוף צומי, מנגד עומד מישהו בפנים שנוזף בך על הצורך הזה, ואתה נקרע בין שתי העולמות הללו.

קושי לקבל מחמאות

יש כאלו שיש להם תפיסה פנימית שאם הם יקבלו את המחמאות הם יקפאו על המקום, ויותר לא יתקדמו קדימה לשום מקום, ויש כאלו שהתפיסה הפנימית שלהם על כל מחמאה שלא תהיה, היא אינה נכונה, כי התפיסה על עצמם שלילית ביותר, ויש כאלו שאם הם יקבלו את המחמאה, בעצם זה הודאת בעל דין שהם זקוקים לצומי. יש כאלו שקשה להם לקבל מחמאות, כי מי אתה בכלל שתפרגן לי. ויש כאלו שילא מסוגלים להרגיש ילד קטן, ובחוויה שלהם רק ילדים צריכים צומי.

אב תשפ"ח

חבר שלי הלך לעשות מבחן על כל מסכת שבת ברבנות, הוא קם בנץ, מיד לאחר התפילה הוא רץ לרכבת העולה ירושלימה, הוא נכנס לבנייני האומה, ישב שמה יום שלם, כתב עשרות דפים, הקשיב לדרשות הרבנים הראשיים, ויצא משמה לקראת השעה חמש ועשרים.

בחזור הוא מתקשר אלי, כולו נסער, אני פשוט מתבייש בעצמי, בעצם למה נסעתי, למה בזבזתי יום שלם, למה שילמתי 300 ש"ח אגרת מבחן, למה כל זה? פתאום אני קולט, אני מבקש הכרה ממדינת ישראל בהצלחות שלי, שיכירו בשטייגן שלי... אני הייתי בטוח שאני תלמיד חכם, ופתאום אני קולט שאני סתם איזה צומיסט

יש לי שאלה: האם אתה מרגיש שהצורך שלך בצומי לגיטימי? האם אתה מרגיש בסדר עם הצומיסט שבך? אם לא, האם עצם העלאת הנושא על דפי עלון גורמת לצומי להיות קצת פחות גרוע?!

לסיום: ראובן שמפרגן לשמעון, מה שקורה בתת מודע, שמעון מעכשיו מתחיל להעריך את ראובן הרבה יותר, כי ככל שראובן יותר מוצלח ככה המחמאה יותר שווה, מחמאה מאדם גדול=מחמאה גדולה. שבת שלום! ושנוכה להיות מלבין שניים לחברינו ולעצמנו

מעוניין להיות נציג באיזור מגורך?

0527109698